

(Слободан Владушић. *Књижевност и коментари*. Београд: Службени гласник, 2017, 378 стр.)

Књига *Књижевност и коментари* Слободана Владушића, како на крају аутор утврђује њену жанровску одлику и њену позицију, представља део циклуса теоријске прозе, а као таква наставак је већ запажене студије *Црњански, Мејалолоис* (2011) и претходница најављене књиге о Бориславу Пекићу. Ово је, и по свом теоријском предмету и по изразу аутора, веома усредсређена, недвосмислена, храбра студија – након њеног читања сасвим је јасно шта је аутор у овој књизи желео да саопшти, а и ономе ко не познаје аутора, верујемо, такође постаје веома јасно ко је Слободан Владушић. Јер, аутор се не скрива иза свог предмета, непрекидно нам показујући да је баш њему тај предмет изравно важан, те да све што изрекне управо жели и да каже, *иако*, неувијено, потпомогнуто знањем и културом, не и скривено под мрежама туђих теоријских референција и имперсоналне реторике, већ у *првом лицу*. Предмет студије је процес стварања и одржања позиције личности – у књижевности, култури, друштву, политици, историји – при чему је и сама ова студија репрезентација стваралачке праксе Владушића као личности.

[...]